

Arrest

nr. 312 989 van 13 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COOLEMAN
Langestraat 131
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 juni 2024.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juli 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. COOLEMAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 13 februari 2023 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook het recentste koninklijk besluit van 12 mei 2024 duidt Albanië opnieuw aan als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoeker uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Het komt verzoeker toe om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Er wordt vastgesteld dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en hij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het verzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu hij niet verder komt dan het geven van een theoretische uiteenzetting, het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

2.1. Verzoeker vreest bij terugkeer problemen te kennen met X., belager van zijn broer, tegen wie hij in 2019 een klacht indiende bij de politie nadat hij verzoekers autoruit had verbrijzeld en doodsb bedreigingen had geuit tegen hem. Alsook vreest verzoeker bij een terugkeer naar Albanië te zullen worden vermoord door de familieleden van het verkeersslachtoffer dat hij per ongeluk zou aangereden hebben op 23 juni 2018. De commissaris-generaal stelt echter vooreerst vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vrees voor X. Ook de geloofwaardigheid van verzoekers vrees voor bloedwraak door de familie van zijn verkeersslachtoffer wordt in twijfel getrokken waarna hij besluit dat verzoeker geen overtuigende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij voor de door hem aangehaalde feiten of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Hoewel verzoeker ter staving van zijn vluchtrelaas aangaande zijn vrees voor X. inderdaad bijkomend document heeft aangeleverd, namelijk de vertaling van de klacht die hij ingediend heeft naar aanleiding van het incident met X. merkt de Raad in navolging van de commissaris-generaal op dat het neergelegde stuk geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoeker geenszins aantoonde ten aanzien van X. een gegronde vrees voor vervolging te koesteren of een reëel risico op ernstige schade te lopen. Het loutere feit dat verzoekers klacht geseponeerd werd betekent immers niet dat hij geen reële bescherming van zijn nationale autoriteiten kan krijgen.

De door verzoeker aangevoerde verschoningsgronden voor het achterhouden van zijn beweerde problemen met X. ten overstaan van de Franse asielinstellingen worden niet aangenomen. Verzoekers stelling dat hij meer gefocust was op zijn angsten die gelinkt waren aan de bloedvete met de familie van zijn verkeersslachtoffer en deze met zijn voormalige schoonfamilie kan niet vergoelijken waarom hij heeft nagelaten dit wezenlijk element uit zijn vluchtrelaas volkomen te verzwijgen tijdens zijn zoektocht naar de bescherming bij de Franse autoriteiten tegen de voorgehouden vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Nochtans kwam dit element uit zijn vluchtrelaas tijdens zijn huidige beschermingsverzoek uitgebreid aan bod als een van de voornaamste redenen van zijn vlucht uit zijn herkomstland.

Aangaande de tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen over de bezoeken van de tegenpartij aan zijn huis en het bedrag dat door hem diende te worden betaald om een verzoening te bewerkstelligen ontkent verzoeker dat het om een inconsistentie gaat. In tegenstelling tot zijn betoog in het verzoekschrift stelt de Raad vast dat verzoeker in Frankrijk wel degelijk aangaf dat hij 50.000 euro diende te betalen in het kader van een verzoening met de familie van zijn verkeersslachtoffer terwijl hij in België uitdrukkelijk verklaarde dat zij hiervoor 80.000 euro te hebben gevraagd (NPO, p. 6). Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat hij dit alles in Frankrijk niet goed heeft begrepen, waardoor hij aldaar niet alle details kon vertellen betreft een blote bewering die hij op generlei wijze staft en waarmee geen afbreuk wordt gedaan aan voormelde pertinente vaststellingen in het administratief dossier.

Waar de commissaris-generaal tegenstrijdigheden en incoherenties vaststelt in verzoekers verklaringen over de ontvoeringspogingen van zijn zoon in het kader van de bloedwraak slaagt hij er dan ook niet in dienstige

argumenten aan te voeren die een aannemelijke verklaring voor deze vaststellingen bieden of hier anders over doen denken. Het algemeen verweer vanwege verzoeker waarin hij stelt dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken alles heel kort diende te vertellen terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud uitgebreider over zijn problemen kon spreken, is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten, laat staan te weerleggen. Het feit dat verzoeker kort op de vragen diende te antwoorden, doet niets af aan de redelijke verwachting dat hij zowel op de DVZ als op het CGVS coherente verklaringen aflegt over de problemen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht.

2.2. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming.

Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoeker in casu niet slaagt. Zelfs al wordt er alsnog geloof gehecht aan de door verzoeker ingeroepen vrees voor vervolging, dan nog blijkt uit niets en maakt verzoeker niet aannemelijk dat het hem dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt.

De commissaris-generaal motiveert, op basis van de gegevens en de informatie waarnaar wordt verwezen, op goede grond dat, wat er ook van zij, verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen met de familie S. – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. De commissaris-generaal stelt met verwijzingen naar verzoekers verklaringen gemotiveerd vast: “Hoewel u verklaarde een klacht ingediend te hebben – in Frankrijk had u het nog over twee klachten (Frans asiëldossier, entretien/décision, p. 13-15) , wachtte u de behandeling van uw klacht niet af en vertrok u meteen naar Frankrijk om er om internationale bescherming te verzoeken. U had geen enkel idee wat de politie in het kader van die klacht precies deed en toen u terugkeerde uit Frankrijk had u geen enkel probleem meer met uw schoonfamilie (CGVS, p. 21). U erkende persoonlijk nooit slechte ervaringen met de politie gehad te hebben. Uit het voorgaande kan bezwaarlijk opgemaakt worden dat de politie niet zou willen of kunnen optreden naar aanleiding van door u aangekaarte problemen.”

De algemene stelling van verzoeker waarin hij aangeeft geen vertrouwen te hebben in de politie en dat de politie in Albanië “niets doet”, waarbij hij dienaangaande uit verschillende rapporten citeert, berust niet op veelvuldige concrete en persoonlijke ervaringen of meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen. Verzoeker uit algemene kritiek, doch hij kan zich niet beperken tot het voeren van een algemeen betoog onder meer betreffende de aanwezigheid van corruptie in Albanië. De Raad wijst er hierbij tevens op dat het citeren uit algemene informatie, zoals verzoeker doet in het verzoekschrift, evenmin volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, eveneens gelet op de concrete motivering en vaststellingen dienaangaande die geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoeker maakt geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Hij toont dit allerminst in concreto aan en maakt derhalve geenszins aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen, zo hier al geloof aan zou worden gehecht, aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. De Raad stipt hierbij nog aan dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Verzoeker slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen.

2.3. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

3. *Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Albanië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 25 juli 2024 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees.

De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord.

Verzoekende partij wijst er vooreerst op dat haar naam verkeerd werd genoteerd: K(...) moet N(...) zijn zoals in het verzoekschrift staat vermeld.

Bij terugkeer vreest zij voor haar veiligheid en die van haar zoon. Ze heeft Albanië verlaten omwille van een bloedwraak. Verzoekende partij heeft geen vertrouwen in de politie en het rechtssysteem gelet op de hoge graad van corruptie. Voor het overige volhardt zij in haar verzoekschrift.

De verzoekende partij stelt dat Albanië weliswaar als een veilig land beschouwd wordt, maar is het niet. Nu is een specifieke commissie opgericht, namelijk SPAK, om de corruptie tegen te gaan. Echter gaat het niet zoals het moet zijn. Dagelijks vinden er ook moorden plaats. Volgens de verzoekende partij is de eerste minister omcirkeld door mensen uit het criminele milieu. Alhoewel criminelen worden aangehouden, doch worden ze vrijgelaten. De verzoekende partij geeft ook aan dat haar zoon goed geïntegreerd is, hier veel vrienden heeft. Ook is zij bezig met het volgen van taalcursussen en werkt ze als poetsman in de school van haar zoon."

5. Verzoeker brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 18 juni 2024.

Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van verklaringen die hij al eerder aflegde en formuleert algemene opmerkingen die geheel in het verlengde ervan liggen. Hij doet hiermee geen afbreuk aan hetgeen concreet in de beschikking en de bestreden beslissing omtrent de door hem aangehaalde problemen wordt vastgesteld.

5.1. Zo gaat verzoeker, met de algemene opmerking ter zitting Albanië te hebben verlaten omwille van bloedwraak, er volledig aan voorbij dat aan de door hem ingeroepen (problemen in het kader van) bloedwraak geen geloof wordt gehecht.

Zoals eerder in de beschikking werd vastgesteld, ontkracht noch weerlegt verzoeker op generlei wijze hetgeen hierover op goede grond in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, met name:

“Daarnaast komt de geloofwaardigheid van uw bloedwraakzaak met de familie van uw verkeerslachtoffer door de volgende elementen ernstig op de helling te staan.

Zo legde u in uw opeenvolgende asielverzoeken tegenstrijdige verklaringen af. U verklaarde in Frankrijk dat de vendetta werd uitgesproken toen uw broers naar de begrafenis van uw slachtoffer probeerden te gaan, waar ze te horen kregen dat er maar sprake kon zijn van verzoening als u 50000 euro zou betalen. Nergens vermeldde u één of meerdere bezoeken van de tegenpartij aan uw familie in uw woning noch zei u dat de reden van het vertrek van uw echtgenote gelinkt zou zijn aan de vendetta (Frans asiëldossier, entretien/décision, p. 9-12). Ofschoon u ook op het Commissariaat-generaal zei dat uw familie naar de begrafenis wilde gaan om de familie van het slachtoffer te condoleren maar dat de aanwezigheid van uw familie door de tegenpartij werd geweigerd, beweerde u evenwel tevens dat haar naasten langs uw huis kwamen en ten aanzien van uw ex-echtgenote en uw moeder doodsb bedreigingen uitspraken: ze gaven expliciet aan dat ze vanaf dan op bloedwraak belust waren. De tweede keer dat ze langskwamen maakten ze duidelijk dat verzoening pas mogelijk zou zijn als jullie 80000 dollar zouden ophoesten. Vier à vijf maanden later kwam uw ex-echtgenote naar de gevangenis om te zeggen dat ze de bedreigingen niet meer aankon en haar zoon zou achterlaten (CGVS, p. 6; p. 12-13; p. 15-16; p. 18). Beide versies zijn uiteraard niet coherent.

In dit verband kan er tevens gewezen worden op uw gebrekkige kennis over de bezoeken van de tegenpartij. U wist bijv. niet wanneer de tegenpartij precies bij uw familie langskwam om de bloedwraak uit te spreken. U dacht wel dat ze twee of drie keer langskwamen, al kon het ook meer zijn, en u wist niet hoeveel tijd er precies tussen de bezoeken zat. U wist ook niet of het altijd dezelfde mensen waren die langskwamen: u was er immers niet bij. Gevraagd of u hierover vragen stelde aan uw familie, stelde u dat uw familie louter zei dat u zich geen zorgen moest maken, waardoor u niet wist of het was om u gerust te stellen of dat er iets meer aan de hand was (CGVS, p. 16). Dat u, ofschoon u na uw vrijlating uit de gevangenis nog maanden in Albanië vertoefde, niet meer info had over de bezoeken van de tegenpartij aan uw woning, kan moeilijk overtuigen.

Gelet op het voorgaande, met name uw tegenstrijdige verklaringen en uw gebrekkige informatie over het uitspreken van de vendetta, kunnen uw verklaringen over het begin van de vendetta niet worden aangenomen. Aangezien er hieraan geen geloof kan worden gehecht, komt de geloofwaardigheid van de door u beweerde vendetta zelf op zeer losse schroeven te staan.

De ongeloofwaardigheid van de bloedvete waarin u verwickeld zou zijn wordt bevestigd doordat u nauwelijks iets wist over de reactie van uw familie op het ontstaan van de bloedvete. Zo legde u weinig coherente verklaringen af over een eventuele politieklacht van uw familie naar aanleiding van de ontvangen bedreigingen. U verklaarde eerst dat er geen nood was aan een aangifte tegen de tegenpartij, om even later dan weer te stellen dat uw familie melding had gedaan bij de wijkagent en op het politiecommissariaat (CGVS, p. 16). Over uw laatste versie van de feiten, met name dat uw familie melding had gedaan bij de politie, had u bovendien weinig informatie. Zo kon u enkel hypothesen uiten over het politiebureau waar ze melding hadden gedaan en de reactie die ze er hadden gekregen (CGVS, p. 16-17). U wist evenmin wanneer ze ernaartoe gingen en met wie ze er spraken. U wist ook niet of ze na dit eerste bezoek nog naar de politie waren gegaan: u kwam niet verder dan dat ze dit ‘waarschijnlijk’ hadden gedaan (CGVS, p. 17). Gelet op uw zeer lacunaire en zelfs incoherente verklaringen over de melding van de bloedvete bij de politie heeft u deze melding niet aannemelijk gemaakt, waardoor de geloofwaardigheid van de oorzaak van deze melding, met name de bloedvete, wederom ernstig wordt ondermijnd.

Dat aan deze bloedwraakzaak geen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit uw zeer gebrekkige informatie over de tegenpartij. Zo wist u niet wie de tegenpartij precies is die op bloedwraak belust is: terwijl u in Frankrijk nog de echtgenoot van het slachtoffer vermeldde als een persoon die bloedwraak verlangde (Frans asiëldossier, entretien/décision, p. 10), vermeldde u in België enkel haar broer en haar kinderen (CGVS, p. 18). U sprak over de familie van het slachtoffer, en, zoals aangehaald, meer specifiek over de kinderen en de broer van het slachtoffer, maar u kende, behalve de naam van het slachtoffer zelf, hun namen niet. U verklaarde zelfs geen enkel familielid van het slachtoffer bij naam te kennen (CGVS, p. 8 en p. 18). U had geen enkel idee wie van de tegenpartij er vervolgens effectief naar uw huis kwam: misschien waren het de broers of de neven van het slachtoffer: u kon het niet weten (CGVS, p. 15). Dit is, gelet op de ernst van uw beweerde vrees voor bloedwraak, geen afdoende uitleg. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vrees, quod non in casu. Nochtans blijkt uit de door u neergelegde getuigenverklaring dat u in contact staat met een buurman van de familie van het verkeerslachtoffer. Dat u in deze context niet meer informatie had over deze familie, is dan ook hoegenaamd niet aannemelijk. Ook dit gegeven tast de geloofwaardigheid van de bloedwraak aanzienlijk aan.

Ten slotte had u ook over de ondernomen verzoeningspogingen amper informatie. Hoewel u wist dat uw familie kort na het overlijden van uw verkeerslachtoffer een poging tot verzoening had ondernomen, wist u onder meer niet wie er bij die verzoeningspoging betrokken was (CGVS, p. 19). Tevens is het bevreemdend dat, terwijl u beweerde dat uw broer een oplossing zoekt en probeert te bemiddelen door een goede vriend van de tegenpartij te zoeken, u geen enkel idee heeft over wie het precies gaat en hoe uw broer dit precies aanpakt. Het enige wat u wist te vertellen is dat de tegenpartij slecht gereageerd had, maar wie precies slecht gereageerd had en wanneer deze persoon slecht had gereageerd, kon u niet zeggen (CGVS, p. 8). Ook uw gebrekkige informatie over dit aspect van uw asielrelaas ondergraaft danig de geloofwaardigheid van de beweerde bloedvete.

Gelet op het voorgaande heeft u uw beweerde betrokkenheid in één of meerdere bloedvetes hoegenaamd niet aannemelijk gemaakt."

Gelet op de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker ingeroepen bloedvete(s) is de vraag naar nationale beschermingsmogelijkheden hiervoor niet dienstig.

5.2. Dit geldt tevens wat de verklaarde problemen met en vrees voor X. betreft, daar hieraan evenmin geloof kan worden gehecht, zoals eerder werd vastgesteld. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift, zo werd in de beschikking al vastgesteld, net als evenmin ter zitting waar hij niet op die problemen met X. ingaat, geen concrete en dienstige elementen aan die anders doen besluiten.

5.3. Wat daarnaast de door verzoeker ingeroepen problemen met zijn schoonfamilie betreft, toont hij niet aan dat het hem dienaangaande, daargelaten de geloofwaardigheid alsook de actualiteit ervan gelet op verzoekers eerdere uitleg dat hij in de periode na zijn terugkeer uit Frankrijk eind maart 2021 tot aan zijn volgende vertrek nadien uit zijn land van herkomst eind oktober 2021, in Albanië geen enkel probleem meer kende met zijn schoonfamilie, aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt.

De uitleg van verzoeker ter zitting dat hij geen vertrouwen heeft in de politie en het gerecht gelet op de hoge graad van corruptie, dat er een specifieke commissie werd opgericht (SPAK) om corruptie tegen te gaan, maar er nog dagelijks moorden zouden plaatsvinden en de eerste minister omringd wordt door mensen uit het criminele milieu en dat hoewel criminelen worden aangehouden ze terug worden vrijgelaten, betreft niets meer dan een herhaling en algemene voorzetting van argumentatie die verzoeker al eerder aanbracht, en die reeds mee werd in acht genomen en waarop al concreet werd ingegaan. Zoals eerder opgemerkt, toont verzoeker met zulke/dergelijke algemene opmerkingen niet concreet aan dat hij persoonlijk voor de problemen met zijn schoonfamilie, zo deze terug zouden opflakkeren, geen beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten en dat deze hem geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden. Internationale bescherming kan slechts worden verleend bij gebrek aan nationale bescherming. Verzoeker dient dan ook aan te tonen dat hij alle redelijkerwijze van hem te verwachten beschermingsmogelijkheden in Albanië heeft benut en uitgeput, wat evenwel allerm minst het geval is, zoals eerder al werd vastgesteld. Zijn algemeen betoog ter zitting is geenszins van aard hierover anders te doen oordelen.

5.4. Verzoekers betoog dat zijn zoon goed geïntegreerd is in België en hier veel vrienden heeft en dat hij zelf bezig is met het volgen van taalcursussen en hier als poetsman werkt in de school waar zijn zoon les volgt, heeft louter en alleen betrekking op zijn situatie en die van zijn zoon in België, doch houdt geen verband met hun situatie in Albanië ten aanzien waarvan hun verklaarde nood aan internationale bescherming dient te worden getoetst en beoordeeld, zoals hier gebeurt. De elementen met betrekking tot hun leven in België zijn hier om die reden derhalve niet relevant.

5.5. De Raad stipt nog aan dat het verzoeker toekomt om *in concreto* aan te tonen dat in zijn geval Albanië niet als een veilig land van herkomst kan worden beschouwd, waar hij echter geheel in gebreke blijft.

5.6. Voor het overige volhardt verzoeker in zijn verzoekschrift, zonder echter voorts enigszins in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen enige repliek in te brengen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 18 juni 2024 opgenomen grond. Bijgevolg geeft verzoeker geen substantiële redenen op om zijn land van herkomst, Albanië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS